

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4413/2022
28.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милош Кукурековић и Душан Живковић, адвокати из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3816/2022 од 29.08.2022. године, у седници одржаној 28.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3816/2022 од 29.08.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ: пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3816/2022 од 29.08.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 304/2020 од 08.12.2021. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 304/2020 од 08.12.2021. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд тужену обавезе да му на име накнаде штете на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 44.497,44 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке, као неоснован и одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 21.310,24 динара са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке, као неоснован. Ставом II изреке, утврђено је да је тужба тужиоца против туженог ради исплате на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, повучена. Ставом III изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка од 30.000,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 3816/2022 од 29.08.2022. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 304/2020 од 08.12.2021. године, у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржане у ставу четвртном изреке, тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова

парничног поступка плати износ од 21.000,00 динара, док је део захтева за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног, а до износа од 30.000,00 динара, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију из свих законских разлога и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиоца.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају је потребно уједначавање судске праксе о праву запослених на територији Косова и Метохије на увећану зараду на основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, па су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима и радним задацима „...“ почев од 03.05.2006. године, тако што је од 12.11.2019. године распоређен на радно место „...“ и одређен му је коефицијент зараде од 8,30. Тако утврђена зарада по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији увећана је за 50% на основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Вештачењем од стране судског вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде и то: према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде која износи 44.497,44 динара, те тражене разлике мање исплаћеног „косовског додатка“, који износи 21.310,24 динара. Према другој варијанти, зарада коју је тужилац примио са „косовским додатком“ већа је од минималне зараде са минулим радом, за укупан износ од 366.020,62 динара и према тој варијанти, приказан је обрачун разлике зараде коју је тужилац примио, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. „косовског додатка“ у односу на

минималну зараду тако што потврђује негативну разлику, јер је зарада коју је тужилац примио виша у односу на минималну зараду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили налазећи да је тужилац у спорном периоду остварио увећање по основу тзв. „косовског додатка“, која је прописана Закључком Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, тако што увећање, заједно са основном зарадом и минулим радом, чини укупно исплаћену зараду тужиоцу која је већа од минималне зараде.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право због тога је чињенично стање непотпуно утврђено.

Одредбом члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр.113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету, припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ. Дакле, то што исплаћена укупна плата тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду виша од минималне зараде, није разлог за одбијање његовог тужбеног захтева, имајући у виду да тужиоцу припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз вештака па тако није утврђено чињенично стање у погледу висине штете причињене тужиоцу на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду у спорном периоду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године.

Из изложених разлога одлуке нижестепених судова су укинуте, а укинута је и одлука о трошковима парничног поступка јер зависи од његовог исхода у смислу одредбе члана 163. став 4. Закона о парничном поступку.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање у потпуности и правилно утврди, тако што ће поступити по примедбама из овог решења да би потом имао могућност да, правилном применом материјалног права о тужбеном захтеву тужиоца донесе нову одлуку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**